

[Ole Espersen]

Jeg synes, det er udtryk for en noget negativ vurdering af teaterlivet som helhed.

Jeg har meget svært ved at se nogen fælles tanke i ministerens forslag på den ene side og det radikale venstres og vores på den anden side. Når jeg siger det, er det, fordi ministeren ved forskellige lejligheder har givet udtryk for, at hun ønsker at kunne strikke et eller andet sammen sammen med os. Hertil må jeg sige, at hvis man skal strikke noget sammen sammen med os, må man møde op med et par strikkepinde og aflevere flintøksten i nationalmuseet igen.

Per Stig Møller (KF):

Alle love om teatervirksomhed er vigtige for dansk kulturliv. Der skal ikke herske tvivl om, at et rigt og varieret teaterliv direkte – og i langt højere grad indirekte – har betydning for et folk – ikke mindst når man lever i et lille sprogområde, og ikke mindst når man er på vej ind i en voldsom udvidelse af TV- og radiovirksomheden. Skal den skabende kunst, det levende ord inden for såvel teatret som skønlitteraturens område med her som andet end dilettanteri eller amatørisme, er forudsætningen jo præcis det selvsamme teater. I den forstand kan man tale om, at de elektroniske medier – undskyld udtrykket – nasser på teaterlivet, som skaber og udvikler de talenter, de andre bare overtager.

Når det offentlige er kommet til at spille så stor en rolle, som tilfældet er, inden for en ellers så fri kunststart som teatret, er det vigtigt, at det offentlige ikke bruger sin magt til at ensrette, nivellere, ødelægge eller propagandere. Derfor er det så vigtigt at decentralisere og mangfoldiggøre hele området, hvilket desværre netop ikke sker i det af socialdemokratiet, SF og VS fremsatte forslag. Det har nok til formål at frigøre fra afhængighed af økonomiske eller partipolitiske hensyn, men lægger derefter faktisk alt teaterliv ind under en meget central styring. Det drejer sig faktisk ikke om at skaffe flere dørvogtere. Det drejer sig faktisk om at åbne flere døre. Det sidste vil disse forslagsstillere, men de stiller en dørvogter ved hver eneste dør.

Med den løn- og skattepolitik, vi har ført, er det selvfølgelig blevet umuligt at føre en prispolitik, hvor billetpriserne svarer til omkostningerne. Det er derfor, vi har fået de

forskellige støtteordninger, som nu står foran en ændring. Man kunne måske spørge om, hvornår vi så får en bogpolitik – for her kender vi den samme udvikling – men det er jo en anden historie.

Det koster at holde kunsten i live, og vi vil helst kunne betale, hvad det koster. Det vil vi alle sammen herinde. Man kan naturligvis altid med megen god ret opstille nye krav og hævde, at disse nødvendigvis må indfries. Det var sådanne krav, der var, så vidt vi kan se, på vej fra udvalget, som skulle stille forslag om en revision af teaterlovgivningen. Vi kan give kulturministeren medhold i, at yderligere udgifter ikke lige netop er det, man skal foreslå for tiden. Det ville være mere originalt at komme med omprioriterings- og omfordelingsforslag. Det er det, tiden savner. Hvis man vil det nye, må man vide, at man også må lade noget gammelt falde, selv om det er lettere bare at hælde oveni. Sådan kunne man handle i 1960'erne, og sådan handlede man desværre i 1970'erne, men sådan kan man ikke handle i 1980'erne.

Der skal ikke være tvivl om, at den konservative kulturpolitik står for kodeordene: kvalitet og fornyelse. Enhver lov inden for kulturområdet skal sikre kvaliteten og fremme dens vilkår; derfor skal mulighederne for fornyelse hele tiden være til stede. Kvalitet er ikke noget én gang for altid givent, og fornyelse er ikke hver evig eneste gang kvalitet. Hvad der er hvad, skal tiden nok afgøre, men det er vores opgave herinde at sørge for, at tiden kan komme til det.

Jeg synes, der er megen kvalitet i dansk teater, og der er megen fornyelse. Jeg har personlig med tilfredshed konstateret den stigende vækst i ny dansk dramatik, hvor man i afvigte sæson har haft nye stykker af forfattere som Sten Kaalø, Jens Aarkrog, Elsa Gress, Finn Methling m.fl., og der er også til stadighed opstået nye revygrupper. Det er også godt, for revyen er en vigtig del af teatrets liv i samfundet.

Vi kan være enige i socialdemokratiets, SFs og VS' ønske om at fremme den danske dramatik – det skulle lige mangle – men vi kan ikke være enige i at placere den i en ku-vøse.

Der er meget stor teaterinteresse, hvilket ikke mindst ses af, at abonnementsordningerne hver gang koster staten flere penge, end man havde regnet med. Der kommer hele